

OKRAJNI LJUDSKI ODBOR

3. seja Zbora proizvajalcev OLO dne 7. februarja 1958

POROČILO IN RAZPRAVA O DELU IN NEKATERIH PROBLEMIH ZAVODA ZA SOCIALNO ZAVAROVANJE

(Nadaljevanje)

Ob zaključku kratkega poročila hočem povedati, da je celotno poročilo Zavoda obravnaval Svet za delo OLO in poročilo tudi odobril. V razpravi na seji sveta pa je bilo sprejetih tudi nekaj koristnih predlogov in pripomb. Ker se je obravnavalo poročila iz objektivnih razlogov v Zboru proizvajalcev nekoliko zakasnila, je Zavod med tem časom precejšen del nakazanih predlogov izvršil. Zato bom še navedel, kako smo uspeli te predloge realizirati.

Izvršilni odbor Zavoda je do sedaj izvršil večino predlogov.

V pogledu priporočila, naj Skupščina Zavoda prenese čim več pristojnosti na IO, skupščinske odbore in komisije, je IO pripravil program dela za sejo IO, zasedanja Skupščine in skupščinskih organov, ki naj zagotove na vseh področjih dela osnovno smer izvajanja nalog, ki izhajajo iz zakonskih predpisov in sklepov Skupščine Zavoda. Izvršilni odbor Zavoda je v smeri uspešnejšega reševanja problemov, ki se pojavljajo v Kliničnih bolnicah, zdraviliških domovih, na Polikliniki itd., tudi za leto 1958 predvidel skupne seje in posvetovanja s predstavniki njihovih upravnih odborov, s katerim bomo obravnavali tudi probleme porabe zdravil in s tem v zvezi probleme v naši lekarniški službi itd. Ta način medsebojnega sodelovanja skupno s Svetom za zdravstvo OLO in občinskimi ljudskimi odbori-sveti za zdravstvo se nam je že v minulem letu pokazal uspešen. Obravnavanje teh problemov pa neposredno povezuje Izvršilni odbor Zavoda z neposrednimi problemi, ki jih dnevno obravnavajo med seboj zavarovalci, hkrati pa tudi razbremenjuje Izvršilni odbor dela, za katerega so zadržani uslužbenci Zavoda, in s tem nam je omogočeno, da sklicujemo seje IO po potrebi, na osnovi trenutno najvažnejših problemov.

Posebna finančna komisija uslužbencev OLO in Zavoda je pregledala dosedanje finančno poslovanje in cene na novi Polikliniki (in v ZD) in ugotovila, da je bila povprečna akontacijska cena Poliklinike previsoka (zaradi popolnoma novega in obsejnejšega poslovanja tudi ni bilo mogoče točno predvideti cene), zato je komisija ceno, ki je bila predvidena za leto 1958, znižala od povprečno 500 din za storitev na 280 din. Verjetno bo že samo delo pokazalo, da tudi ta cena, ki je začasno odobrena, ni dokončna, saj se je že v tem letu število uslužbencev na Polikliniki povečalo. Zato je Izvršilni odbor sklenil, da je potrebno stalno spremljati delo nove Poliklinike in po potrebi popraviti ceno,

v kolikor ne ustreza, s tem pa tudi navajati zdravstveni kader na štednjo, ki pa ne sme iti v škodo zdravljenja zavarovancev.

Cene zdravil naraščajo predvsem zaradi samega zvišanja cene zdravilom, deloma na račun podjetij, ki proizvajajo zdravila, deloma na račun lekarniške mreže, zlasti pa zaradi vse večje uporabe antibiotikov, ki so razmeroma dragi v primerjavi z drugimi zdravili, ki se trošijo v manjših količinah. So primeri, da ponekod zdravila tudi nepotrebno predpisujejo ali pa se predpisujejo zdravila v prevelikih količinah (vital predpisujejo nekateri zdravniki namesto črne kave). Tudi embalaža ni povsem primerna, saj imamo večsah prevelike količine tablet v eni škatli ipd. Zavod je na to pomanjkljivost že večkrat opozarjal, vendar obstaja slabost tudi v tem, da skupščina socialnega zavarovanja do sedaj še niso uspeli odločneje vplivati na podjetja za proizvodnjo zdravil.

Zaradi potrebe po razširitvi zmogljivosti klimatskih zdravilišč oziroma preventivnih okrevališč, je Okrajni zavod skupno z vsemi zavodi za socialno zavarovanje v Sloveniji sodeluje pri urejanju okrevališča Poreč-Soča. Namen ureditve teh okrevališč je, da se omogoči nekoliko večjemu številu delavcev iz proizvodnje preventivno zdravljenje oziroma okrevanje in na ta način preprečuje nadaljnja obolenja.

Da se razširi mreža zobozdravstvenih ambulant, je Zavod prevzel obveznost, da bo preselil Okrajni in Občinski odbor RK iz Nebotičnika v Zavodove prostore z namenom, da se omogoči razširitev zobne poliklinike, ki bo na ta način lahko svojo zmogljivost znatno povečala. Prav tako je Zavod dal sredstva za nabavo opreme in s tem omogočil otvoritev zobne ambulante za predšolsko mladino, ki posluje v prostorih nekdanje ambulante Dr. Bona na Titovi cesti.

Zaradi naraščanja cen zobozdravstvenih storitev je tudi finančna komisija Zavoda in OLO izvršila pregled finančnega poslovanja vseh zobnih ambulant in predložila Skupščini OZSZ konec decembra poročilo, na osnovi katerega je Skupščina podvela nekatere ukrepe za izboljšanje dela zobnih ambulant in določila maksimum glede upravičenosti povišanja cen zobnih storitev.

V pogledu dela zdravstvenih komisij pri Zavodu, ki kličejo na zdravniški pregled zaradi ugotovitve dela nezmožnosti zavarovancev tudi nepokretne zavarovance, je Izvršilni odbor na ta problem opozoril zdravnike, ki delajo v zdravstvenih

in invalidsko-pokojninskih komisijah. S tem v zvezi pa je Zavod uredil, da zdravniške komisije več delujejo na terenu in pregledujejo dela nezmožnosti zavarovancev konsilarno v občinskih zdravstvenih domovih. Na drugi strani pa obstaja težava za tiste zavarovance, ki so klicani ob priliki revizije invalidskih upokojencev glede njihove delazmožnosti, ker IPK po novih kriterijih ocenjuje njihovo delovno sposobnost in zaradi tega so klicani na pregled vsi invalidski upokojenci (tudi med temi primeri so zavarovanci, za katere bi eventualno bilo mogoče brez njihove prisotnosti IPK odločiti, vendar se zdravniki, ki delajo v IPK, neradi odločijo za tak postopek).

Zaradi pogostih zahtev občinskih zdravstvenih domov na območju mesta Ljubljane, ki nujno potrebujejo prevozna sredstva za obiske zdravnikov na domu, je Izvršilni odbor do sedaj pokrenil naslednje: dogovorili smo se s Svetom za zdravstvo OLO Ljubljana, da se nabavijo potrebna prevozna sredstva, ki naj jih zaradi racionalnega izkoriščanja uporabljajo vsi zdravstveni domovi na območju mesta Ljubljane. Mišljenja smo tudi, da je potrebno ta prevozna sredstva imeti centralizirana na enem mestu, zdravstveni domovi pa naj jih za potrebe svoje službe uporabljajo po potrebi. Ker so sredstva zagotovljena, bo mogoče v bližnji bodočnosti tudi prevozna sredstva nabaviti.

Tudi glede predloga, da Zavod zaostri kriterij glede predpisovanja posebne stopnje prispevka za zdravstveno zavarovanje, smo že v mesecu decembru izdali odločbe vsem gospodarskim organizacijam in ustanovam, ki prekoračijo povprečje bolniškega staleža nad 3 in pol odstotka, da za vsak začetni odmik 0,40 odstotka nad okrajnim povprečjem plačajo posebno stopnjo prispevka v višini 1 odstotka.

Glede ukrepov, ki jih je potrebno podvzeti zaradi pogostosti nesreč pri delu, je Zavod pokrenil vsi potrebno preko komisije za HTZ, hkrati pa tudi v koordinaciji z Okrajnim svetom za delo, Okrajnim sindikalnim svetom, Inšpekcijo dela, sanitarno inšpekcijo itd. podvzel vse potrebne ukrepe, da se število nesreč zmanjša na minimum.

Zaradi čimvečje vzpodbude gospodarskim organizacijam in komisijam za HTZ, ki delajo na vseh vprašanjih v podjetjih, smo ob zaključku leta 1956 nagradili 11 delovnih kolektivov, ki so dosegli največje uspehe pri znižanju nesreč in izvajanju higiensko tehnično-varnostnih ukrepov. Ker so te nagrade dovoljno

vplivale v gospodarskih organizacijah, smo tudi za dobo 9 mesecev leta 1957 preko posebne komisije izdelali vse potrebne analize o rezultatih, ki so jih posamezne gospodarske organizacije v okraju dosegle, in tako bo še nekaj podjetij nagrajenih na posebni konferenci.

Ti problemi, ki sem jih nakazal v tem poročilu, naj služijo kot osnova za razpravo na današnji seji Zbora proizvajalcev, hkrati pa želim, da sprejmemo po razpravi potrebne sklepe, ki naj bodo napotilo Izvršilnemu odboru in Skupščini Okrajnega zavoda za bodoče delo.

O poročilu so razpravljali: Stanko Matekovič, Marija Mesarič, Jože Vonta, Milan Badovinac, Dana Košak, Janez Kermavner, Ivan Zore, Anton Sobar, Franc Smolej, Mirko Jeriha, Danica Ster, Lojze Fortuna, Gregor Irt, predsednik Sveta za zdravstvo dr. Jože Benigar in predsednik OLO dr. Marijan Dermastia.

Stanko Matekovič je govoril o potrebi ustanovitve dentistične šole in je predlagal, da naj bi Okrajni zavod za socialno zavarovanje iz svojih sredstev skušal organizirati tako šolo. Predlagal je tudi, da se organizirajo prevozne zobne ambulante, ki bi služile podeželskim krajem, kjer nimajo zobozdravstvenih delavcev, o čemer je bilo že tudi na skupščini govorjeno in že tudi odločeno.

Marija Mesarič je razpravljala o izplačilih zavarovancem, ki naj bi se prenesla na podjetje. Izrazila je mnenje, da predstavlja to za podjetje dodatno obremenitev, po drugi strani pa je dejala, da se uslužbencem v podjetjih, ki so zaposleni pri izplačilih, nudi s strani Okrajnega zavoda za socialno zavarovanje premajhna pomoč. Prenos izplačil na podjetja bi glede na pospešitev bil vsekakor pozitiven, toda podjetja bodo morala nastavitvi za to nove uslužbenke.

Potem je tovarišica Mesaričeva prikazala problem sezone delovne sile. V gradbeništvu se v januarju in februarju delo zmanjša. Boleznine naraščajo, ker so delavci na mrazu in so preslabo oblečeni. Ker ne obstaja več neplačan dopust, je podjetje dolžno plačati 80 din zavarovalnine dnevno, pa čeprav delavec ne dela. Predlagala je, da bi bilo treba ukreniti, da bi se dodatni prispevek znižal ali pa bi se dovolilo delavcem, ki so napravili po 300 ali celo 500 nadur, da gredo v zimskih mesecih na brezplačen dopust.

Jože Vonta je ugotovil, da so pred tremi leti bili izvoljeni delegati za skupščino Zavoda za socialno zavarovanje, katerih pa v podjetju ni nihče videl. Predlagal je, da bi se mandatna doba delegatov podaljšala na tri leta.

Milan Badovinac je govoril o zaščiti sredstvih v podjetjih in ugotovil, da je teh sredstev premalo na razpolago. Ker so za ta sredstva visoki faktorji in visoka carina, je predlagal, da bi bilo treba posredovati, da se faktorji in carina na zaščitna sredstva znižajo.

Nato je govoril o vprašanju obratnih ambulant in je predlagal, da bi

se obratne ambulante organizirale tako, da bi imela večja podjetja svoje lastne ambulante, medtem ko bi se več manjših podjetij združilo in ustanovilo eno ambulanto, ki bi služila vsem.

Dana Košak je govorila o čakanju v ambulantah in o slabih odnosih medicinskih sester do bolnikov. Dejala je, da prihajajo uslužbenci ambulant v službo z velikimi zamudami, zaradi česar morajo delavci, ki prihajajo v ambulante na zdravljenje, po nepotrebnem zamujati čas.

Janez Kermavner je govoril o različnih preventivnih sredstvih v podjetjih in predlagal, da se zaščitna sredstva zvečajo, kar bo imelo za posledico, da se bodo zmanjšale invalidnine, ki jih je treba plačevati zaradi nesreč v ogromnih vsotah. Zato je predlagal, da bi bilo na tem področju potrebno podvzeti energičen korak, da se preventivna zaščitna služba v podjetjih izboljša. Opazilo se je, da se v podjetjih ponesrečijo največ mladi ljudje, ki nimajo izkušenj in so šele kratko dobo zaposleni. Zato je predlagal, da bi Zavod za socialno zavarovanje organiziral tečaje za mlade delavce, na katerih bi se le-ti poučili o nevarnostih, katerim so izpostavljeni pri delu, kar bi bilo vsekakor koristno zavodu in podjetju. Ne bilo bi napačno tudi nagrajevati osebe, ki neposredno vplivajo na izboljšanje, oziroma ki preprečujejo, da ne pride do nesreč.

Ivan Zore je navedel primer Predilnice v Litiji, ki je plačala 44,5 milijona za socialno zavarovanje in 2,5% kazenskega prispevka. Opozoril je na to, da so v podjetju zaposleni invalidi in manj kvalificirani ljudje, ki čisto delajo en ali dva meseca, potem pa so na bolezenskem dopustu. Prav tako je zaposlenih veliko žena, ki delajo ponoči. Bil je mnenja, da je le pravilno, da se določi tak prispevek in bi bilo treba določiti minimalne postavke.

Anton Šobar je bil proti temu, da bi se v podjetjih, kjer zaposlujejo nad 50 ljudi, izvršilo izplačilo socialnega zavarovanja v podjetju. To je utemeljeval s tem, da je podjetje, v katerem dela, tako majhno, da ne bi preneslo nastavitve še enega uslužbenca, ki bi opravljal posle v zvezi z izplačili.

Poleg tega je tovariš Šobar razpravljati tudi o higiensko tehnični zaščiti in predlagal, da se podvzamejo vsi ukrepi, ki so potrebni, da se ta služba organizira tako, kot bi bilo potrebno. Postavil pa je vprašanje stroškov za ta sredstva, ki bi jih morala podjetja nabaviti.

Mirko Jeriha se ni strinjal z delom poročila, ki govori o obratnih ambulantah. Bil je mnenja, da so obratne ambulante potrebne, ker zdravnik spozna ljudi v podjetju in ker delavci ne zamujajo časa s čakanjem v drugih ambulantah.

Danica Šter je govorila o zdravstveni preventivni službi. Izrazila je mnenje, da ima Zavod za socialno zavarovanje premalo posluha za dajanje sredstev za preventivno zdravstveno službo. Povedala je, da dela v upravnem odboru anti-TBC dispanzerja, ki pa je po njenem mnenju dobil premalo sredstev za zdravstveno preventivno službo. Če pa pogledamo, koliko stanejo stroški za zdravljenje tuberkuloze, lahko ugotovimo, da so stroški za preventivne posege veliko manjši kot pa za kurativno zdravljenje. Predlagala je, da bi bila ena izmed točk dnevnega reda naslednje seje raz-

prava o problemih zdravstvene preventivne službe.

Končno je predlagala, da bi se dal Mestnemu svetu predlog, da bi se dala sredstva, ki se stekajo v sklad za pobijanje alkoholizma, za gradnjo športnih objektov, ki bi odigrali važno preventivno vlogo v borbi proti tuberkulozi.

Lojze Fortuna je bil mnenja, da bi morale gospodarske organizacije posvečati večjo skrb vprašanju odpravljanja nezgod pri delu in obolevnosti delavcev. Zato je tudi on predlagal, da se priporoči gospodarskim organizacijam, da organizirajo seminarje za mlade delavce, ki pridejo na novo v proizvodnjo. Na ta način bi se vse nezgode pri delu preprečile, družba pa bi si prihranila precejšnja denarna sredstva. Nadalje je predlagal, da bi bilo treba pri občinskih ljudskih odborih organizirati neke vrste tečaje, ki bi jih posejali tehnični kader in predelavci v podjetjih. Te tečaje bi morda lahko organizirale podružnice Zavoda za socialno zavarovanje skupno s Tajništvom za delo pri občinskih ljudskih odborih in z občinskimi sindikalnimi sveti. Dalje je predlagal, da bi morali delavski sveti v podjetjih postaviti na dnevni red svojih sej vprašanje higiensko tehnične zaščite. Delavski sveti morajo v tem pogledu voditi neko določeno politiko in za to službo predvideti tudi določena sredstva.

Glede samega dela Okrajnega zavoda za socialno zavarovanje je bil tovariš Fortuna mnenja, da je zavod napravil velik korak naprej in da se je marsikaj izboljšalo. Zavod je podvzel vrsto ukrepov z namenom, da se zdravstvena služba izboljša. Zato je bil v okrajnem merilu formiran koordinacijski odbor, ki je te probleme večkrat obravnaval, jih analiziral ter dajal ustrezna priporočila za odklanjanje nepravilnosti pri delu. Tovariš Fortuna pa je ugotovil, da so bili volivci vendar premalo seznanjeni s tem, kako so bila uporabljena sredstva v višini 7 milijard dinarjev. Odborniki skupščine ZSZ niso izpolnili svojih dolžnosti do delavcev.

Končno je tovariš Fortuna omenil, da bo 23 podjetij z območja okraja Ljubljana, v katerih je bilo največ prispevano k izboljšanju higiensko-tehnične zaščitne službe, nagrajenih.

Gregor Irt je v svoji razpravi omenil, da je morda bolj pametno utrjevati zdravstvene domove kakor pa obratne ambulante, pač to samo tam, kjer ni poklicnih obolenj. V podjetjih pa, kjer so zaposleni delavci s poklicnimi obolenji, je obratna ambulanta potrebna.

Potem je tov. Irt opozoril na to, da v zvezi s prenehanjem privatne prakse 1. julija t. l. nekateri dentisti ponujajo podjetjem v prodajo svoj instrumentarij in iščejo v podjetjih zaposlitve. Treba bi bilo gospodarskim organizacijam dati priporočilo, kakšno stališče naj zavzamejo pri takšnih ponudbah.

Dr. Jože Benigar, predsednik Sveta za zdravstvo, je pojasnil nekatera vprašanja, ki so bila postavljena v razpravi v zvezi z delovanjem zdravstvene službe. V razpravi je med drugim izjavil: Brez dvoma je, da je naša zdravstvena preventivna služba napredovala vzporedno z ostalimi dejavnostmi, čeprav nočem seveda s tem reči, da je vse v redu in da bi je ne smeli kritizirati. Dejstvo pa je, da je udeleževanje zdravstvenih delavcev danes že precej drugačno

kot pa je bilo pred leti. Jasno, da je še vedno veliko šibkih mest tako subjektivnega kakor tudi objektivnega značaja. Tako kot imamo v drugih poklicih slabe in dobre strokovnjake, imamo tudi med zdravniški take, ki so dobri in take ki so slabi. Upravičena je tudi kritika na račun srednjega medicinskega kadra, ki ga danes dejansko primanjkuje. Večkrat se slišijo pripombe, da so se zdravniki popravili, da pa se niso izboljšale medicinske sestre. Pomanjkanje srednjega medicinskega kadra predstavlja vsekakor težavo v naši zdravstveni službi. Zaradi pomanjkanja tega kadra je srednji medicinski kader preobremenjen. To pa močno vpliva na to, da delo ni nikoli opravljeno tako, kot bi moralo biti. Dogaja pa se tudi, da srednji medicinski kader izkorišča ta položaj. Zato je tudi pri tem kadru močna fluktuacija. Tovariš dr. Benigar je zato predlagal, da Zavod za socialno zavarovanje ukrene vse potrebno, da bi se tudi srednji medicinski kader štipendiral. Tudi podjetja in občinski ljudski odbori bi morali podeljevati za vzgojo tega kadra štipendije. Prav takšen položaj je v zobozdravstvu, ker imamo zobozdravnikov premalo.

Dr. Benigar je nato govoril o zdravstvenih domovih. Izrazil je mnenje, da mora biti osnovna naloga ljudskih odborov, kakor tudi delavskih svetov v podjetjih, da pripomorejo k temu, da se postavi trdna osnova nadaljnjemu razvoju zdravstvene službe v uditivju zdravstvenih domov v občinah. Kakršnekolik obratne ambulante bi ustanovili, ne bi mogel nikdar noben zdravnik poznati prilik stodo odstotno, če ne bi vedel, v kakšnih okoliščinah bolnik živi, kakšen je način njegovega življenja itd. Človeka lahko pozna v podrobnostih samo tisti zdravnik, ki mu pravimo hišni zdravnik, ki spremlja človeka od rojstva do smrti ali od generacije do generacije. Res pa je, da se seveda potrebni tudi zdravniki, ki naj bi proučevali vpliv delovnega mesta na zdravje delavca. Za opravljanje takega dela pa bi morale biti ustanovljene obratne ambulante, ki bi imele preventiven značaj. Obratne ambulante, kakršne si zamišljajo nekateri direktorji podjetij, delavski sveti in upravni odbori, pa niso nič drugega, kakor prenašanje zdravstvenih ambulant v njihove tovarne. Za človekovo zdravje pa ne more skrbeti zdravnik samo 7 ali 8 ur, ko je človek zaposlen, medtem ko se kasneje zanj in za njegovo družino ne bi zmenil. Zdravnik se mora poglobiti v družinske razmere, v katerih delavec in vsa njegova družina živi. Zaradi tega mislim, da je nujno potrebno utrditi organizacijo zdravstvenih domov. Zdravstvenim domovom je treba dati čvrsto materialno podlago, nato pa od njih zahtevati preko organov, da izvršujejo vse tisto, za kar so bili ustanovljeni in za kar jih ljudje na terenu potrebujejo.

Končno je dr. Benigar govoril o sredstvih za preventivno zdravstveno službo. Ugotovil je, da je Zavod za socialno zavarovanje pokazal precej dober posluh v zvezi z razvijanjem zdravstvene preventivne službe, vendar je ugotovitev vseh organov ZSZ še vedno ta, da se za preventivno zdravstveno službo daje premalo sredstev. Zato bi bilo treba določiti odstotek sredstev, katere naj bi se vlagala v sklad za dviganje zdravstvene preventivne službe.

Ob zaključku razprave je predsednik okrajnega ljudskega odbora dr. Marijan Dermastia podal svoje

gledišče do nekaterih problemov in vprašanj, ki so bila načeta v diskusiji in je med drugim izjavil:

Mislim, da je eno izmed osnovnih vprašanj, o katerem je treba govoriti na osnovi današnje razprave, vprašanje, ki ne prihaja do izraza samo v tej razpravi, ampak je pojav splošnega družbenega značaja. Gre za vprašanje odnosa med delom in celoto in za vprašanje, kako se del celote s to celoto razume. Prva stvar, o kateri si je treba biti na čistem, je, da ZSZ za okraj Ljubljana ni nekaj, kar predstavlja barike do nadaljnjega razvoja zdravstva, kar mogoče kdo misli. Mislim, da ZSZ za okraj Ljubljana, podobno kakor mi vsi, želi, da bi se zdravstvena služba na območju našega okraja razvijala tako kot treba. Mislim, da ima dr. Jože Benigar prav, ko trdi, da zmerjamo čez zdravstveno službo in imamo kritične pripombe na poslovanje ZSZ, pozabljamo pa na to, kolikšna sredstva in kakšne žrtve doprinasmo za nadaljnji razvoj zdravstvene službe. Mnenja sem, da je potrebno istčasno postaviti vprašanje, ali je v tem pogledu storjen napredek, ali se naši celotni družbeni naporji gibljejo v smeri izboljšanja ali v smeri nazadovanja. Prav tako pozabljamo tudi na to, kakšna ogromna sredstva so bila vložena in zato ne smemo govoriti, da gremo nazaj namesto naprej. Danes lahko v zdravstveni preventivni službi ugotovljamo, da smo prišli od 12,8 na 4 paciente na zdravnika v 1 uri. Če obravnavamo samo to vprašanje, lahko rečemo, da je v tem pogledu naša celotna družba storila in vložila ogromne napore, na katere smo upravičeno lahko ponosni.

Druga stvar pa je, kaj naj v interesu celotne družbe uživa prioriteten red, da bodo stvari bolj tekle. Rekel sem že, da se strinjam s tem, da naša zdravstvena služba še ni takšna, kakor bi morala biti. Težko je posvečati razvoju zdravstvene preventivne službe vso potrebno paznjo, če nam objektivni pogoji tega ne dopuščajo. Pojavlja se nam kaj rad problem, da sredstva in možnosti, ki jih imamo, drobimo na delce in s tem onemogočimo konkretnije, trajnejše in pozitivnejše uspehe. To pa zaradi tega, ker pri delu ni dovolj razumevanja za celoto. Mislim, da prav to lahko ugotovljamo pri vprašanju trmastega nadaljnjega obstoja obratnih ambulant in zelo majhnega razumevanja za organizacijo splošne zdravstvene zaščite.

Mislim, da ni slučaj, pač pa razlog, da je prišlo do formiranja zborov proizvajalcev pri občinskih ljudskih odborih prav v tem, ker je bilo v našem sedanjem razvoju opazeno, da so interesi dela celote nezadostno povezani z interesi celote. Ti interesi naj se v zborih proizvajalcev občinskih ljudskih odborov resneje in solidneje vsklajujejo.

Nekdo je v razpravi omenil, da bo zdravnik prej vedel, ali je nekdo simulant ali ne, če bomo imeli obratne ambulante. Mnenja sem, da je to kratkovidna politika. Strinjam se s tem, da prinašajo obratne ambulante določene prednosti, je pa to kratkovidna politika. Strinjam se s tem, da je potrebno povezati zdravstveno vzgojo človeka od zibelke do groba, če hočemo imeti zdravega človeka. Glede zagovarjanja nadaljnjega obstoja obratnih ambulant mislim, da so nekoliko posledica gledanja, ki pa so danes zastarela. Take in podobne stvari nas vlečejo stran od reševanja splošnih družbenih problemov. Mislim, da

mora biti vsak delovni kolektiv zainteresiran na tem, ali bodo ljudje, ki pridejo v tovarno, zdravi ali bolni. Če bomo te stvari razbili, ne bo na razpolago toliko sredstev, da bi lahko povsod reševali položaj. Mnenja sem, da je potrebno vse napore združiti v dobro organizacijo in poslovanje občinskih zdravstvenih domov, ker bomo edino na ta način dosegli tako stopnjo zdravstvene zaščite, kakršno si želimo. Istočasno s tem pa bomo dali tudi možnost, da se taka stopnja zdravstvene zaščite razširi tudi na druge sektorje dela. Če postavimo občinske zdravstvene domove v celoti in priporočimo posameznim kolektivom, naj prispevajo čim več sredstev za čimprejšnjo izgradnjo občinskih zdravstvenih domov, namesto da bi vlagali denarna sredstva v obratne ambulante, bomo tudi v pogledu razvoja zdravstvene preventivne službe prej uspeli, kakor pa s formiranjem obratnih ambulant v podjetjih.

Nadaljnje vprašanje je vprašanje konkretne kritike uporabe sredstev preventivnega sklada. O teh stvareh smo doslej razpravljali v glavnem na splošno. Osnovna naša ugotovitev je, da je teh sredstev premalo. Jasno je, da so potrebe po preventivni zaščiti v naših pogojih tako velike, da s sredstvi preventivnega sklada, ki se formirajo na osnovi zakonskih predpisov pri ZSZ, ne moremo pokriti vseh potreb. Če je ena institucija prišla v slab položaj, še ne smemo govoriti, da je celotno delovanje v tem pogledu nepravilno, pač pa narobe. Postaviti se moramo na stališče, da ljudski odbor v skladu s celotno politiko razvoja odredi, kolikšen del sredstev bo šel za zdravstveno preventivno službo. Tukaj so možnosti omejene, in sicer zaradi tega, ker ne moremo naenkrat zmanjšati pravice državljanov in zavarovancev, ki jih imajo v pogledu zdravstvene zaščite zaradi tega, da organiziramo zdravstveno preventivno službo. Mnenja sem, da moramo ustvarjati čim boljše pogoje za zdravstveno zavarovanje, ker bomo imeli tako na razpolago več sredstev za zdravstveno preventivno službo.

Naslednji problem je problem skrbni za delovnega človeka. Vsi skupaj se zavedamo, da ljudje, ki delajo v ZSZ, ne morejo biti sto odstotno sposobni. Pri vsej svoji sposobnosti in strokovnosti, ki jo imajo, niso v stanju slediti tempu razvoja. Takrat, ko se namreč človek nahaja v najtežjem položaju, se velikokrat zgodi kaj takega, da ni dobro za bolnika. V teh primerih prihajajo do izraza pogoji subjektivnega značaja, ki praktično onemogočajo boljšo rešitev problema v danem položaju. Imamo namreč primere, ko zdravnik ni javil bolezenskega staleža in kako naj potem ZSZ ve, da zdravnik ni izvršil svoje osnovne dolžnosti. O tem se zmerja na debelo. Čez ZSZ zmerjajo vsi, od direktorjev, predsednikov DS in predsednikov upravnih odborov podjetij do samih članov kolektiva. Kakor hitro pa se je postavilo vprašanje prenosa izplačil nadomestil za plače na podjetja, ki ta izplačila pravzaprav oživotvarjajo, smo naleteli na odpor. Danes je nekdo omenil, da ta prenos izplačil na kolektive ni dober. Lahko trdim, da smo take in podobne odpore že premagali. Mnenja sem, da na vse take in podobne stvari ne moremo gledati skozi prizmo dinarja. V takih primerih mora biti prva skrb, skrb za človeka, ki je po mojem mnenju politično vprašanje. Človek, ki oboli, ne more priti do življenja-

skih sredstev, mi pa vemo, da se da to delo lahko v podjetju hitreje, bolje in pravilneje opraviti. Mislim, da na reševanje tega problema ne moremo gledati skozi prizmo dinarja, pač pa se moramo boriti za to, da bomo prenos izplačil nadomestila za plače dosledno prenesli na podjetja. Dejstvo je, da moramo tako narediti, če hočemo dosledno izvesti skrb za človeka in vskladi interese dela celote z interesi celote.

Strinjam se s tem, da smo glede higiensko tehnične zaščite še zelo daleč od praktičnih rezultatov. Glede tega sem mnenja, naj skrbi za to službo ZSZ, posamezne občine ali pa sami kolektivi, pač tisti, ki so najbolj zainteresirani, da ta služba dobro dela. Kolektiv bo na ta način imel manjši odstotek dela nezmožnih in manj nezgod. Prav tako bo imel delovni kolektiv večjo produktivnost dela, ker bodo zdravi, zavarovani ljudje dali lahko več od sebe. Če kje lahko govorimo o pomanjkljivosti delovanja gospodarskih organizacij, lahko rečemo, da se razna gospodarska združenja ukvarjajo z vsemi mogočimi problemi, da bi pa formirala posebne komisije za higiensko tehnično zaščito v podjetjih, na to pa še niso prišla. Prav tako niso prišla še na to, da bi formirala ekipo specialnih tehnikov, ki bi šli po podjetjih, v katerih bi se spoznali s procesom proizvodnje, pač pa pravijo, naj to delo opravlja inšpekcija dela. Delovna inšpekcija je dolžna, da kaznuje tistega, ki zanemarija higiensko tehnično zaščito delavcev v podjetjih. Ker te skrbi v podjetjih za delavce ni bilo in ker je bila higiensko tehnična zaščita zanemarljiva, je bilo res, da je delovna inšpekcija izvrševala vlogo svetovalca, zakonska dolžnost delovne inšpekcije pa to ni. Njena dolžnost je, da pride v podjetje in ugotovi, ali je podjetje storilo vse, kar mu nalagajo zakoniti predpisi v svrhu zaščite delavsebe. Če kje lahko govorimo o poročilu, je dolžnost delovne inšpekcije, da predpiše, kaj mora podjetje narediti, da zadosti zakonitim predpisom, če pa to ne zadostuje, je dolžnost delovne inšpekcije, da tako podjetje primerno kaznuje. Zakon daje delovni inšpekciji še celo pravico prepovedati nadaljnje obratovanje. To pa seveda velja za primere, v katerih podjetje huje krši zakonite predpise. To je njena dolžnost, brigati se za higiensko tehnično zaščito v podjetjih pa je dolžnost podjetij samih. Te stvari je treba postaviti na pravo mesto, če ne samo v okviru posameznega podjetja, pa v okviru gospodarskih združenj.

Končno vprašanje, o katerem sem nameraval govoriti, je vprašanje posebne stopnje prispevka za socialno zavarovanje, t. j. dopolnilnega prispevka. Mislim, da kakor druge institucije, tako tudi ta v naši družbi še ni dosegla svoje končne faze. Ko je bila ta posebna stopnja prispevka uvedena, smo že v prvih dneh računali s težavami. Šlo je v glavnem za težave okrog zaposlitve žena porodnic. Te probleme je bilo možno rešiti s pomočjo družbenih organov ZSZ. Vsa stvar se je uredila na ta način, da smo izračunali neke vrste povprečne stopnje dopolnilnega prispevka za socialno zavarovanje. Vzporedno s tem se je pojavilo vprašanje nadaljnje zaposlitve invalidov. Ta zaposlitve lahko predstavljajo isti problem kakor problem zaposlitve žena porodnic. Lahko se namreč zgodi, da bi se delovni kolektivi pričeli braniti ne samo žena porodnic,

pač pa tudi invalidov. Strinjam se s tem, da te stvari v okrajnem merilu še niso razčiščene. Zavedati se moramo, da predstavlja oblika posebne stopnje dopolnilnega prispevka družbeni pritisk na delovne kolektive, da bomo skrbeli za delovnega človeka, tako za žene porodnice, kakor tudi za invalide. Je pa res, da so na tem področju še vedno slabosti in pomanjkljivosti, katere je treba odpraviti. Mislim, da ima razprava okrog dopolnilnega prispevka po strokah svoj smisel. Obstoj tega dopolnilnega prispevka se sicer lahko opravičuje, ne moremo pa zahtevati, da bi naredil izračun odnosa med eno in drugo stroko ZSZ, ker ni stanju tega narediti. Tega pa ni sposoben napraviti zaradi tega, ker teh odnosov ne pozna. Če se kje lahko pojavijo gospodarska združenja, naj se pojavijo na tem področju, ker je to stvar gospodarskega združenja. Gospodarsko združenje namreč pozna vse te odnose in lahko da konkretne predloge Zavodu za socialno zavarovanje za tak in tak odstotek dopolnilnega prispevka. Mislim, da je treba razčistiti odstotek dopolnilnega prispevka, ki bi ga bilo treba povečati, in to progresivno. Če pogledamo na to stvar v družbenem interesu, pomeni povečanje odstotka dopolnilnega prispevka družbeni pritisk v tem smislu, da bodo delovni kolektivi bolj delali in posvečali večjo skrb ljudem, zaposlenim v podjetjih.

Se eno vprašanje imam, o katerem se je razpravljalo in katerega mislim dopolniti. Tovaršica je načela vprašanje zdravstvene preventivne službe z najširšega vidika. Mislim, da je to vprašanje resno in da ga bomo morali začeti reševati z združenimi močmi. Preventiva na splošno predstavlja splošno skrb za razvoj bodoče generacije. To je eno, drugo vprašanje pa je, kako nuditi ljudem športne naprave, da si bodo na njih lahko utrjevali svoje zdravje. Mislim, da je šport potreben predvsem generaciji, ki doživlja profesionalno preformiranost. To pa zaradi tega, ker se premalo ukvarja s športom. Vendar pa moram ugotoviti, da bomo z razpoložljivimi denarnimi sredstvi to vprašanje težko rešili. Tukaj si moramo postaviti vprašanje, ali smo kot celota, kot komunalna skupnost zavezani, da vodimo o teh stvareh skrb ali ne. V tem pogledu moram izreči kritično pripombo na podjetja, podobno kot jo imajo podjetja pri ustanavljanju obratnih ambulant. Kljub temu, da imajo posamezna podjetja svoje športne prostore, ne vodijo računa o splošnih družbenih koristih članov svojega kolektiva. V lanskem letu so finančni inšpektorji ugotovili, da je bilo za izgradnjo športnih objektov porabljenih ogromno sredstev. Če bi ta sredstva osredotočili v skupne namene na enem samem mestu, bi bilo vprašanje športnih objektov rešeno najkasneje v petih letih.

Drugo vprašanje, ki je bilo v tej zvezi načeto, je vprašanje sredstev sklada za pobijanje alkoholizma. Tovaršiči, ki delajo v ljudskem odboru od prej, vedo, da se je ljudski odbor odrekel delu proračunskih sredstev s tem, da se 10% davka na alkoholne pijače v maloprodajnem prometu odvede v sklad za pobijanje alkoholizma. Mislim, da pet, najmanj pa tri leta ne bomo mogli odvajati dela sklada za pobijanje alkoholizma za druge namene, kakor za tiste, za katere smo jih namenili. Tov. Danico Šter sem razumel tako, da predlaga, da se

odstotek davka na alkoholne pijače v maloprodajnem prometu celo poveča in ta povečana sredstva uporabijo za gradnjo športnih objektov. Mislim, da je treba o tem predlogu razpravljati. Sem sicer za takšno rešitev tega problema, vendar nastane vprašanje, kako bi ga bilo možno rešiti v celoti. Tega ne moremo narediti. Zakaj? Sami veste, da smo dali predlog, da se za gradnjo telesnovzgojnih objektov koristijo sredstva davka na alkoholne pijače v maloprodajnem prometu, kar velja za izvenljublanske občine, medtem ko smo se v ljubljanskih občinah odločili, da damo vsa razpoložljiva denarna sredstva sklada za pobijanje alkoholizma za dokončno izgradnjo ljubljanskih mlekar. Mislim, da nam to ne dopušča, da bi sredstva tega sklada uporabljali za kakršnekoli druge namene. Za te svrhe smo jih namenili in za te svrhe jih moramo tudi uporabiti.

Če vse te stvari tako gledamo, potem ne smemo biti kritično razpoloženi, pač pa zadovoljni z vsemi doseženimi rezultati. Zavedati se moramo, da ne moremo od družbe zahtevati ničesar več, kakor samo toliko, kolikor ji dajemo. To se pravi, da se moramo boriti za to, da bomo povečali proizvodnost dela in na osnovi te lahko tudi več zahtevali.

RAZPIS

Komisija za uslužbenska vprašanja Okrajnega ljudskega odbora Ljubljana

razpisuje

v organih OLO naslednja prosta delovna mesta:

1. Senat za prekrške — 3 pisarniške uslužbenke.
2. Tajništvo za šolstvo in izvenšolsko izobraževanje — 1 pisarniškega uslužbenca.
3. Uprava za gozdarstvo — 2 logarja.

Pogoji: Pod 1. in 2. nižja strokovna izobrazba s prakso; pod 3. srednja gozdarska šola z najmanj triletno prakso.

Prošnje za službo je vlagati v Uradu tajnika OLO, Mačkova ul. 1, soba št. 13/I. Prosilci morajo izpolnjevati pogoje 31. člena Zakona o javnih uslužbencih. — Rok za vlaganje prošenj je 15 dni po objavi v Glasniku, uradnem vestniku okraja Ljubljana.

Komisija
za uslužbenska vprašanja OLO

RAZPIS

Komisija za uslužbenska vprašanja OLO Ljubljana

razpisuje

v Katastrskem uradu Ljubljana eno mesto katastrskega referenta.

Pogoji: Srednja strokovna izobrazba s prakso v stroki.

Prošnje za službo je vlagati v Uradu tajnika OLO, Mačkova ul. 1, soba št. 13/I. Prosilci morajo izpolnjevati pogoje 31. člena zakona o javnih uslužbencih. — Rok za vlaganje prošenj poteče 15 dni po objavi v Glasniku, uradnem vestniku okraja Ljubljana.

Komisija
za uslužbenska vprašanja OLO

OBČINSKI LJUDSKI ODBORI

OBČINA IVANČNA GORICA

62.

POPRAVEK

k odloku o podeljevanju socialnih podpor

V 10. členu in v 3. odstavku 11. člena Odloka o podeljevanju socialnih podpor, ki ga je sprejel občinski ljudski odbor Ivančna gorica dne 23. decembra 1957 in ki je bil objavljen v »Glasniku« št. 11 z dne 7. februarja 1958, se mora besedilo »na komisijo za prošnje in pritožbe pri občinskem ljudskem odboru Ivančna gorica« pravilno glasiti »na občinski ljudski odbor Ivančna gorica«.

OBČINA KOČEVJE

63.

Na podlagi 22. člena in 16. točke 50. člena zakona o občinskih ljudskih odborih (Ur. list LRS št. 19/52) in 4. člena temeljne uredbe o finančno samostojnih zavodih (Ur. list FLRJ št. 51/53), je Občinski ljudski odbor Kočevje na seji občinskega zbora in na seji zbora proizvajalcev dne 26. decembra 1957 izdal

ODLOČBO

o ustanovitvi Centra za pospeševanje gospodinjstva Kočevje

1.

Ustanovi se Center za pospeševanje gospodinjstva Kočevje (v nadaljnjem besedilu »zavod«) kot finančno samostojni zavod.

Ime zavoda je: Center za pospeševanje gospodinjstva Kočevje.

Sedež zavoda je v Kočevju.

Zavod začne poslovati s 1. januarjem 1958.

2.

Zavod opravlja zadeve s področja naprednega gospodinjstva v območju občine Kočevje, organizira strokovne tečaje gospodinjstva, družbeno prehrano, pomaga s strokovnimi nasveti, kolektivom organizirati dijaške in kolektivne kuhinje, vrši ostalo delo naprednega gospodinjstva.

3.

Zavod posluje samostojno s premoženjem, ki ga prejme od bivšega okrajnega zavoda za pospeševanje gospodinjstva Kočevje in ima svoj predračun dohodkov in izdatkov.

Finančna sredstva dobi z dotacijo Občinskega ljudskega odbora Kočevje, prispevki gospodarskih in družbenih organizacij, ter svojimi dohodki, ki jih računa za svoja dela.

4.

Zavod je pravna oseba.

5.

Zavod vodi upravni odbor, ki šteje 7 članov, v katerega izvoli eno tretjino članov delovni kolektiv zavoda, ostali dve tretjini pa imenuje Občinski ljudski odbor Kočevje. Mandatna doba upravnega odbora traja dve leti.

Zavod vodi upravnik, ki je po svojem položaju član upravnega odbora. Imenuje in razrešuje ga Občinski ljudski odbor na predlog sveta za šolstvo.

Pravice in dolžnosti upravnika so določene s pravili zavoda, ki jih predpiše občinski ljudski odbor. Upravnik ne more biti predsednik upravnega odbora.

6.

Za plačo in pogoje o napredovanju uslužbencev zavoda se uporabljajo predpisi o javnih uslužbencih.

7.

Za zadeve in naloge zavoda je pristojen svet za šolstvo Občinskega ljudskega odbora Kočevje.

8.

Ta odločba velja z dnem objave v »Glasniku«, uradnem vestniku okraja Ljubljana.

Predsednik

Občinskega ljudskega odbora:
Janez Rigler l. r.

64.

Na podlagi 22. člena in 16. točke 50. člena Zakona o občinskih ljudskih odborih (Ur. list LRS, št. 19-88/52) 7. točke 26. člena in 27. člena statuta občine Kočevje ter 2. člena Temeljne uredbe o finančno samostojnih zavodih (Ur. list FLRJ št. 51/53), je Občinski ljudski odbor Kočevje na seji občinskega zbora in seji občinskega zbora proizvajalcev dne 26. decembra 1957 izdal

ODLOČBO

o ustanovitvi Računovodskega biroja Kočevje

1.

Ustanovi se računovodski biro v Kočevju (v nadaljnjem besedilu »Zavod«), kot finančno samostojni zavod.

Ime zavoda je: »Računovodski biro Kočevje«.

Sedež zavoda je v Kočevju.

Zavod začne poslovati 1. oktobra 1957.

2.

Zavod opravlja zadeve s področja finančno-knjigovodske službe ustanov ter gostinskih, trgovskih, obrtnih in industrijskih podjetij.

3.

Zavod posluje samostojno s premoženjem, ki mu je dano v upravljanje. Vrednost osnovnih sredstev se s komisijskim popisom ugotovi naknadno.

4.

Zavod je pravna oseba.

5.

Zavod vodi upravni odbor, ki šteje sedem članov, v katerega izvoli eno tretjino članov delovni kolektiv, ostali dve tretjini pa na predlog družbenih organizacij imenuje Občinski ljudski odbor Kočevje. Mandatna doba upravnega odbora traja dve leti.

Predstojnik zavoda je upravnik, ki je po svojem položaju član upravnega odbora. Imenuje in razrešuje ga Občinski ljudski odbor na predlog sveta za gospodarstvo.

Pravice in dolžnosti upravnika so določene v pravilih zavoda, ki jih predpiše Občinski ljudski odbor. Upravnik zavoda ne more biti predsednik upravnega odbora.

6.

Za plače in pogoje o napredovanju uslužbencev zavoda se uporabljajo predpisi o plačah in napredovanju uslužbencev državnih organov.

7.

Za zadeve in naloge zavoda je pristojen Svet za gospodarstvo Občinskega ljudskega odbora Kočevje.

8.

Ta odločba velja z dnem objave v »Glasniku«, uradnem vestniku okraja Ljubljana.

Predsednik

Občinskega ljudskega odbora:
Janez Rigler l. r.

OBČINA LJUBLJANA-BEŽIGRAD

65.

Na podlagi 43. člena Temeljne zakona o proračunih (Ur. list FLRJ št. 13/56) in 26. člena Statuta občine Ljubljana-Bežigrad, izdaja občinski ljudski odbor Ljubljana-Bežigrad na 4. skupni seji občinskega zbora in zbora proizvajalcev dne 9. januarja 1958

ODLOK

o začasnem finansiranju proračunskih potreb občine Ljubljana-Bežigrad za I. tromesečje 1958

1. člen

Do sprejetja proračuna Občinskega ljudskega odbora Ljubljana-Bežigrad za leto 1958 se bodo proračunske potrebe ObLO in proračunskih ustanov finansirale:

1. Sredstva za osebne izdatke se zagotovijo za število uslužbencev po stanju v decembru 1957.

2. Za materialne izdatke se zagotovijo sredstva v okviru dejanske potrošnje v I. tromesečju 1957.

3. Izjeme od določb v točki 1. in 2. dovoljuje Svet za družbeni plan in finance.

2. člen

Določbe tega Odloka se ustrezno uporabljajo tudi za začasno finansiranje potreb občinskih finančno samostojnih zavodov v I. tromesečju 1958.

3. člen

Zneski dohodkov in izdatkov, porabljenih, oziroma porabljenih na podlagi tega Odloka, so sestavni del proračunskih dohodkov in izdatkov ObLO Ljubljana-Bežigrad za leto 1958.

4. člen

Ta odlok velja od 1. januarja 1958. Ljubljana, dne 9. januarja 1958. Št. 04/1-227/1-1958.

Predsednik

Občinskega ljudskega odbora:
Stane Koman l. r.

OBČINA LJUBLJANA-CENTER

66.

Na podlagi določil 2. člena uredbe o organizaciji posredovanja dela (Ur. list FLRJ št. 16/52), v zvezi z 144. členom uredbe o pristojnosti občinskih in okrajnih ljudskih odborov in njihovih organov (Ur. list FLRJ št. 52/57), 73. člena zakona o upravnih organih v Ljudski republiki Sloveniji (Ur. list LRS št. 13/56) in 98. člena Statuta občine Ljubljana-Center z dne 5. novembra 1957, izdaja Občinski ljudski odbor Ljubljana-Center na seji Občinskega zbora in Zbora proizvajalcev dne 6. februarja 1958

ODLOČBO

o ustanovitvi Posredovalnice za delo, Ljubljana

1.

Ustanovi se Posredovalnica za delo v Ljubljani za območja občin

Ljubljana-Bežigrad, Ljubljana-Center, Dobrova pri Ljubljani, Ljubljana-Polje, Ljubljana-Siška, Ljubljana-Sentvid, Ljubljana-Viča, Rudnik in Ljubljana-Viča.

Imenovani občinski ljudski odbori so z ustanovitvijo sporazum

2.

Posredovalnica za delo opravi predvsem posredovanje dela začasnemu brezposelnim delavcem in uslužbencem, poleg tega pa tudi druge naloge v zvezi s posredovanjem dela.

Posredovalnica za delo odloča pravicah delavcev in uslužbencev med začasno brezposelnostjo in izplačuje denarna nadomestila sklada, ki ga upravlja.

3.

Posredovalnica za delo opravi svoje delo po načelih družbeno upravljanja.

Pravila Posredovalnice za delo potrdi Občinski ljudski odbor Ljubljana-Center.

Za zadeve Posredovalnice za delo je pristojen Svet za delo Občinskega ljudskega odbora Ljubljana-Center.

4.

Posredovalnica za delo imenuje upravni odbor, ki šteje 15 članov šefa Posredovalnice za delo.

5.

Občinski ljudski odbori predlagajo v upravni odbor po enega predstavnika, le Občinski ljudski odbor Ljubljana-Viča dva, Občinski ljudski odbor Ljubljana-Center pa tri.

Šef Posredovalnice za delo je član upravnega odbora po svoji položi.

6.

Upravni odbor in šef imenuje Občinski ljudski odbor Ljubljana-Center v sporazumu z občinskimi ljudskimi odbori iz 1. člena tega odloka.

7.

Upravne stroške Posredovalnice za delo krijejo vsi občinski ljudski odbori iz 1. člena tega odloka prispevajo delež za vzdrževanje števila prebivalstva.

8.

Predračun stroškov Posredovalnice za delo potrjuje Občinski ljudski odbor Ljubljana-Center.

Sistemizacijo delovnih mest Posredovalnice za delo potrjuje Občinski ljudski odbor Ljubljana-Center.

9.

Odločba začne veljati 8. dan objave v »Glasniku«, uradnem vestniku okraja Ljubljana.

Predsednik

Občinskega ljudskega odbora:
Dr. Stefan Soba l. r.

Vsebina

Poročilo in razprava o delu in posredovanju Zavoda za socialno zavarovanje (dajanje).

Razpis delovnih mest pri Senatu za krške, Tajnistvu za šolstvo in izveščanje izobraževanje ter v Upravi za zdravstvo.

Razpis mesta katastrskega referenta.

62. Popravek k odloku o podeljevanju socialnih podpor občine Ivančna gorica.

63. Odločba o ustanovitvi Centra za pospeševanje gospodinjstva občine Kočevje.

64. Odločba o ustanovitvi Računovodskega biroja občine Kočevje.

65. Odlok o začasnem finansiranju proračunskih potreb za I. tromesečje 1958 občine Ljubljana-Bežigrad.

67. Odločba o ustanovitvi Posredovalnice za delo Ljubljane občine Ljubljana-Center.